Số Mười Chín – September 15, 2011

BẢN TIN Xứ Bưởi

Chủ Nhiệm:
Dương Minh Chấn

Với Sự Cộng Tác Của:
Lữ Công Tâm – Nguyễn Hữu Hạnh – Võ Thị Ngọc Dung – Mai Trọng Ngãi – Đỗ Hữu Phương – Kiều Oanh Trịnh – Nguyễn Minh Châu – Người Biên Hòa – Châu Chương Thành – Nguyễn Hàn Lâm – Nguyên Nhung – Châu Mỹ Quế

Tòa Soạn:
9340 Bolsa Ave. – Westminster, CA 92683
Hội đoàn phi vụ lợi – GP # 3379673
Email:
aihuubienhoa@gmail.com
Điện Thoại:
(714) 891-8953 & (661) 369-3243
Website:
http:www.aihuubienhoa.com

Sợi dây nối kết quý đồng hương Biên Hòa tại hải ngoại

"Niên Học Mới"

Mùa Hè tại Hoa Kỳ đã qua, niên học mới đã bắt đầu với những mầm xanh hy vọng. Dù bao khó khăn trong đời sống vẫn còn tồn tại, từng lớp con em chúng ta tốt nghiệp đang đứng trước những thử thách trong công ăn việc làm cũng như con đường tiến thân. Niên học mới, một số đồng hương có tuổi cũng còn hạnh phúc nếu còn dịp phụ giúp với con cái đưa rước các cháu đến trường. Một số không ít đồng hương lo lắng bước đầu cho những con em mình bước chân vào đại học. Cũng có những em chọn trường ngoài tiểu bang, phải đi xa và tự lo cho bản thân mình. Tình mẹ thương con, nỗi lo của người cha qua bao năm gần gũi trong một mái nhà, cũng là tình cảm chung của đồng hương khắp nơi. Quý đồng hương và thân hữu đã là ngọn gió đưa con cái chúng ta là những cánh chim đang bay cao giữa bầu trời. Dù đang sống ở Hoa Kỳ, Pháp, Úc, Canada v.v. là những đất nước có cơ hội để con cháu chúng ta được học tập thành danh và thành nhân. Nhớ về quê hương Việt Nam, nhìn lại bản thân mình… Con cháu chúng ta sẽ ra sao? Nếu chúng ta vẫn còn sống trên quê hương đã chối bỏ mình…

Trước niên học mới cầu mong các em cháu của tất cả đồng hương và thân hữu học hành chuyên cần và thành đạt trên đường học vấn. Mong lắm thay…

BAN BIÊN TẬP

SEPTEMBER

Đặc San Biên Hòa California

Với chủ đề :

BIÊN HÒA QUÊ TÔI TRONG NỖI NHỚ

Sẽ được phát hành vào dịp

Mừng Tất Niên Tân Mão 2011

Mừng Xuân Nhâm Thìn 2012

Ngày chúa nhựt 15 tháng 1- 2012

Kính mong đón nhận tác phẩm

văn thơ của quý đồng hương và

văn thi hữu

Hạn chót nhận bài:

15 tháng 11 năm 2011

Gửi qua email hoặc bưu điện về địa chỉ hội.

Thư Đồng Hương

Thành thật cám ơn quý vị trong Hội Ái Hữu Biên Hòa California - đặc biệt là em Nguyễn hữu Hạnh (đích thân về LongBeach dự lễ hỏa táng anh Trác tui ở Costa Mesa).
Hội đăng Phân ưu trong Bản Tin Xứ Bưởi.
Hội đều đặn gởi cho tui Bản Tin.
Xin hội vui lòng cho tui góp chút tình - tài chia xẻ nỗi đau nỗi khổ của quí vị thương binh VNCH ở Biên Hòa theo sự xét duyệt hợp tình hợp lý của quý hội (kèm đây check số 361) cùng với lời thăm hỏi sức khỏe. Tui quê Gò Công (có lúc thuộc tỉnh Định Tường, nam VN) nhưng rất có thân tình với Biên Hòa, nơi có nhiệm sở đầu tiên trong nghề dạy học của tui 1962- 1970. Rất mong thông cảm - giấy vắn tình dài. Thành thật cảm ơn tất cả quý vị.

Cô Tiêu Quý Huê
Long Beach California

Chân thành cám ơn Ban Chấp Hành Hội Ái Hữu Biên Hòa đã gởi bản tin nầy: "TÌM GẶP NHỮNG ANH HÙNG" cho em. Em thật là xúc động và rất đau lòng khi nhìn thấy hình ảnh của những nón sắt và những tấm thẻ bài đã phai màu theo thời gian 36 năm dài đăng đẳng !!! Bên tai em còn nghe vang vang câu hát:

"HỠI NGƯỜI CHIẾN SĨ ĐÃ ĐỂ LẠI CÁI NÓN SẮT BÊN BỜ LAU SẬY NẦY - BÂY GIỜ ANH Ở ĐÂU? ANH Ở ĐÂU? ANH Ở ĐÂU?"

Em Kim Thi sẽ gởi một check $100.00 qua cho Hội Ái Hữu Biên Hòa California để nhờ Hội cash ra và chuyển gởi giúp về Việt Nam cho các anh em Thương Phế Binh của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa ngày trước. Tuy nó không đáng là bao nhưng ít ra cũng thể hiện tấm chân tình của em

HẢI NGOẠI KHÔNG QUÊN TÌNH CHIẾN SĨ
THƯƠNG NHỚ MÃI NGHĨA THƯƠNG BINH

Trân trọng kính chào
Kim Thi/Oklahoma

Kính gửi Ô Chủ Nhiệm và Ban Biên Tập Bản Tin Xứ Bưởi.
Hàng tháng, tôi rất vui mừng nhận được Bản Tin Xứ Bưởi của Hội Ái Hữu Biên Hòa California. Tôi đọc rất say mê và không bỏ sót tiết mục nào cả. Thành thật cám ơn ông Chủ nhiệm và Ban Biên Tập. Mới vừa đây tôi đã nhận được Bản Tin Xứ Bưởi số mười tám ngày August 15, 2011 tôi nhận thấy như sau:
Các bài: "Nụ hôn đầu đời nửa thế kỷ" (tr.4) "Chúc mừng" (tr.5) và "Em nói rồi anh phải tin em (tr. 9) có nét chữ quá nhỏ, phải nói là cực kỳ nhỏ. Sau khi đọc xong những bài nầy, tôi nghĩ rằng chẳng những riêng tôi mà có rất nhiều người bị nhức cặp mắt. Vậy tôi xin mao muội đề nghị, nếu được và không gì trở ngại, từ nay về sau xin cho in bài với nét lớn hơn cho dễ đọc, nếu được bằng nét chữ trong bài "Cần những tấm lòng" (tr.1) thì đẹp biết bao.

Lê Ngọc Sâm
Virginia Beach VA

Thân gửi Anh Chấn ,
Gia đình chúng tôi rất cám ơn sự chúc mừng của đồng hương Hội Ái Hữu Biên Hòa. Thân chúc Hội tiến bước trên đường phục vụ đồng hương ngày càng tốt đẹp. Thân.

Tony Trần (Xinh Trần)
Boston MA

Kính gửi Ô Chủ nhiệm và Ban Biên Tập Bản Tin Xứ Bưởi ,
Tôi tên Lê Quan Hồng xuất thân từ Trường Trung học Ngô Quyền - Biên Hòa. Rời trường năm 1968 vào quân đội để rồi chung số phận, rời quê hương, sống trên quê hương thứ hai này. Nay được bạn thông tri tập san BTXB nên tôi viết thư này xin Ô Chủ nhiệm và Ban biên tập vui lòng gởi cho tôi các số báo đã có để tiện nối kết với các bạn. Kính chúc sức khoẻ các vị và xin chân thành cám ơn.

Lê Quan Hồng
AZ

Ban Chấp Hành, Ban Biên Tập chân thành cám ơn mọi sự quan tâm đóng góp và sửa sai của quý đồng hương. Chúng tôi một lòng cầu tiến và nhìn nhận khuyết điểm cần sửa chửa để mọi sinh hoạt được tốt đẹp hơn.

Trân Trọng.
Hội ái hữu Biên Hòa California

Cho người khoác áo trận

Nơi những mưa rừng bạc màu áo lính

Nơi chiến trường cũng đến lúc sang trang

Anh ở lại làm người tù bại trận

Xót cho người nắng cũng nhượm màu tang.

Từ Thuận An nhìn phương Nam biền biệt

Gió Hạ Lào thổi buốt giá tâm can

Tôi cũng biết anh nghe hồn hóa thạch

Dù cỏ cây cũng xót nỗi điêu tàn.

Tôi may mắn thong dong chiều hải ngoại

Tự nhủ lòng, mình một kẻ lưu vong

Rồi giả bộ gào lên lời oán nghiệt!

Như quê hương còn mãi ngự bên lòng.

Tôi không biết mùa mưa về khốc liệt

Dội vào đời người lính cũ phương Nam

Tôi không biết trưa rừng thiêu nắng cháy

Xác người tù vừa lấp vội ven làng.

Tôi không biết! Ngàn lần tôi không biết

Giữa trùng khơi đời cũng sẽ phôi pha

Nhưng trong lòng, ôi! Những bản hùng ca

Vẫn bi tráng vang lên lời cao cả.

Đường trường xa... muôn vó câu bay chập chùng...

Đoàn hùng binh...!

VÕ ĐÌNH TUYẾT *Tặng anh Đinh Hoàng Vân.*

Nhớ Xưa

THƯƠNG VIỆT NHÂN

Nhớ xưa một kiếp phiêu bồng
Súng garant nặng trĩu bên hông miệt mài
Quân trường Thủ Đức nhớ hoài
Đồi Tăng Nhơn Phú nắng phai đời thường
Di hành buổi sáng mù sương
Nhìn tương lai nghỉ con đường xa khơi
Vinh quang thay! Lúc phùng thời
Chép vào lưu bút chuyện tình em trao
Nghĩ rằng chẳng thể rời nhau
Dù cho cách trở đổi màu không gian
Chiến tranh binh lửa ly tan
Chiều rưng lệ nhỏ đôi hàng chờ mong
Em ngồi xõa tóc bên song
Chiều hoàng hôn tím hoài mong một mình
Phố Biên Hòa đẹp ru tình
Sông Đồng Nai chiếu lung linh chiều tà
Ngóng chinh phu lệ nhạt nhòa
Nhìn mây tan hợp bay qua biển sầu
Chớm ru trời rắc mưa ngâu
Nước trôi ra biển người đâu thấy về
Ra đi giữ vẹn câu thề
Tình em, tình nước, đường quê lối mòn
Em chờ duyên bạc màu son
Tóc em chuyển bạc đâu còn tuổi xanh
Về nghe chim hót trên cành
Phố phường xưa cũ đổi danh hết rồi
Tìm em đâu nữa? Đành thôi…
Thương em, vẫn nhớ tình trôi bên đời.

HAI CON KHỈ GIÀ

* Truyện **Nguyên Nhung**

Họ tự nhận họ là "hai con khỉ già", bởi vì nụ cười của họ bây giờ cũng xệch xạc, méo mó lắm, nhất là mỗi lần cãi nhau, nhìn lại càng chẳng giống ai, cứ vênh vênh váo váo mà lại lườm lườm nguýt nguýt trông đáng ghét tệ. Nhưng đó là chuyện của họ, chẳng là của ai trên cõi đời này, nếu ai có trùng hợp mà nhận vợ là của mình thì cũng mặc thiên hạ.

Đúng ra họ đã hay chí chóe từ hồi còn trẻ, y như hai con khỉ non. Lúc mới yêu nhau họ cũng hay giận hờn, nhưng những thứ giận hờn thuở đó nó chỉ bùng lên như lửa rơm, làm cho họ càng nhớ tới nhau nhiều hơn khi xa cách.

Trước khi quyết định đi tới hôn nhân, họ đã về vấn kế và xin phép cha mẹ đôi bên so tuổi như bao nhiêu cặp vợ chồng khác. Lão thầy bói đeo đôi kính đen, gật gù bấm bấm đốt tay, sau một lúc lẩm nhẩm tính toán, nghe loáng thoáng câu gì "thìn tuất sửu mùi tứ hành xung, tý ngọ mẹo dậu ở với nhau không nát một chiếc chiếu". Nhưng may quá hai người không nằm trong nhóm tuổi ấy, cuối cùng thì thầy cũng nói một câu ba phải: "Nữ mạng hỏa, nam mạng thổ, thổ sanh hỏa, tương sanh, tuy không giàu có nhưng cũng trăm năm đầu bạc."

Thôi thế cũng được, bà già đứng dậy xuýt xoa cám ơn thầy, dẫu có khắc khẩu chút đỉnh mà cứ đầu bạc răng long cãi nhau hoài hoài thì cũng xem là hạp tuổi, không lo một đứa rửa chân về chầu Giời sớm. Mạng Tích lịch Hỏa chỉ là lửa sấm sét, nó gầm thét lên nhưng chớp nhoáng là nguội ngay, còn thổ ngự sơn thì tuy không điền sản, dinh cơ, nhưng thanh cao chót vót ngọn núi, sấm chớp không hề hấn gì. Sợ nhất là cái mạng mộc gặp hỏa, hay hỏa gặp thủy thì coi chừng đứa chết đứa bị thương. Thuở ấy thời chiến tranh, có bao nhiêu đôi vợ chồng tuổi rất hợp, thế mà vẫn nửa chừng đứt đoạn. Nhưng lúc ấy, hai người đang yêu nhau lắm, dẫu có phải nhảy vào lửa để chết cho tình yêu họ vẫn chết, cho nên việc đưa nhau đi xem tuổi chỉ là để các "cụ' ở nhà yên tâm mà thôi.

Thời gian cứ thế vùn vụt trôi đi, mới ngày nào mà nay đã ba mươi mấy năm đầu gối tay ấp. Hôm lũ con đề nghị mừng ngày "hấp hôn" cho cha mẹ, ông đã nửa đùa nửa thật nói với lũ nhỏ:

"Thôi, đừng phú quý sinh lễ nghĩa, tao với mẹ mày ngày nào cũng là ngày tân hôn, cần gì tổ chức cho rậm đám. Đứa nào thương cha mẹ, cứ cho tý tiền đi du lịch trăng mật tuổi già, chứ ăn thì đã không dám ăn, mà mặc đẹp cũng chả ai nhìn."

Đúng thế, với tuổi này ông nghĩ như vậy là thực tế, tiết kiệm được tiền cho con cái, lại không ngại thiên hạ xì xèo. Vợ chồng ông sống theo lối Việt Nam, hôm Valentine, ông đi làm về, nghe thiên hạ ra rả chuyện tặng nhau đóa hoa Tình Yêu, lại thấy chú Mỹ đen đứng bán hoa ở ngã tư đường, ông bèn hào sảng mua tặng bà một đóa hồng nhung đỏ. Hí hửng lái xe về, ông đậu xe ở "garage" rồi đem đóa hoa vào bếp. Thấy bà đầu bù tóc rối đang nấu cơm, ông vui vẻ đưa đóa hoa cho vợ. Chưa kịp nói câu gì hay ho để lấy điểm với bà, thì bà đã nhăn nhó lên như khỉ:

"Làm trò khỉ gì thế, hoa với chả hoét. Sao không mua cho tôi bó rau muống xào thịt bò ăn cơm có phải ngon không?"

Ông cụt hứng, ngẫm nghĩ: "Rõ chán phèo cho cái con khỉ già", làm như cuộc đời chả hề biết tới chữ "romantic" bao giờ cả. Nhưng nhìn mặt mũi vợ đỏ gay khi đứng bên bếp lửa, đang làm bữa cơm chiều cho cả nhà, ông lại nghĩ thương vợ: "Ừ phải đấy, cứ rửa cho bà ấy đống bát đĩa bẩn mà lại bằng trăm đóa hoa hồng phải gió kia". Thế là ông xắn tay áo lên để rửa bát, bình thường đã mấy khi ông đụng đến những bếp núc bát đĩa của vợ, cứ cho là những việc ấy của đàn bà, đàn ông sờ vào e nó hạ giá trị con người đi. Ông lúng túng rồi tuột tay làm vỡ cái ly, thế là bà tru tréo lên:

"Thôi ông ơi, hễ ông sờ vào đâu là đổ vỡ đến đó. Cứ để tôi, chẳng cần ông phải làm."

Ông lắc đầu bỏ ra ngoài vườn, thôi đi tưới cây vậy. Nhác nhìn thấy mấy cây mướp đắng bà trồng hôm nay đã leo lên hết chiếc cột gỗ bên vệ rào, ông nghĩ ngay đến chuyện làm cho bà cái giàn . Nghĩ là làm, ông hí hoáy đi lấy thang, rồi dùng những thanh gỗ mỏng để bắc giàn, nhưng chưa gì ông đã thấy bà đứng lù lù sau lưng. Tưởng bà khen, ai ngờ bà lại la hoảng lên:

"Này cẩn thận, khéo ngã thì khốn đó ông. Tối rồi, mắt mũi thấy gì đâu mà làm, vào ăn cơm kẻo nguội."

Ông nhất định phải làm cho xong, chút nữa ông trượt chân khi với tay cột sợi giây cho cái giàn mướp. Bà lại la hoảng lên:

"Tôi lạy ông, ông chẳng làm gì nên thân cả. Lỡ ngã gãy chân, nằm một chỗ là chết cái thân già này."

Ông tự ái:

"Bà cứ hay ồn ào, không ngã mà nghe bà la hoảng cũng đủ giựt mình ngã gẫy cổ. Đàn bà có thứ đâu ăn nói cứ toang toác lên."

Bà đâu có toang toác. Bà lo cho ông đấy chứ, nhưng hai chữ "toang toác" lại làm bà ấm ách, mặt sưng lên, trông hệt một con khỉ. Tuy nói vậy, ông cũng vác cái thang cất vào nhà kho, rồi vào nhà ăn cơm. Trên chiếc kệ gỗ, đã thấy đóa hồng đỏ ông mua tặng bà được cắm vào chiếc ly thủy tinh. Ông tủm tỉm cười, đàn bà họ nói vậy mà không phải vậy, đóa hoa hồng bây giờ hình như đã tươi lên vì có nước. . .

Cũng không phải lúc nào họ cũng cãi nhau, và cũng không phải lúc nào ông với bà lại không có những giây phút êm đềm bên nhau khi lũ con đi vắng cả. Những câu chuyện họ trao đổi, nghe không ngọt ngào như hồi đôi mươi, nhưng đầy những lo lắng và băn khoăn cho nhau về sức khỏe cũng như những chuyện trong nhà, ngoài phố. Ông hay nhắc bà cần phải uống thêm thuốc bổ mỗi ngày, còn bà thì lo lắng về cái chân của ông dạo này đi đứng có phần thiếu ngay ngắn.

Nhưng phiền nhất là mỗi lúc lái xe mà có bà bên cạnh lái phụ, nhắc nhở từng chi tiết khi cái kim đồng hồ nhích lên nhích xuống, bởi vì bà không lái xe mà lái tài xế. Cái này thực khổ cho ông, khi mắt phải chăm chú nhìn kính trước kính sau, miệng bà thì ong óng

nhắc nhở chạy nhanh chạy chậm, khiến đầu ông cứ hoảng lên suýt tông vào xe người khác.Mỗi lần thấy đèn đỏ, ông lơ đãng còn để hồn đi đâu, bà lại la "Ối! Ối!" như nhà cháy. Ông quát vợ:
"Có câm cái mồm đi không? Đi với bà có ngày chết mất ngáp. "Pô Lít" tôi không sợ mà sợ cái miệng bà."
Bà im một tý rồi lại ấm ức:
"Đã lái dở mà cứ chạy "len" giữa, lỡ muốn "ếch xít' thì sao?"
Ông hầm hừ:
"Đường nó nằm trong đầu tôi, lái "len" trong, lỡ trượt bánh xe là tông vào thành xi măng, cũng giập đầu mà chết."
Họ cứ cãi nhau loạn xạ như thế, nhất là khi ông mắt mũi kèm nhèm, không nhìn rõ bảng tên đường, định quẹo phải mà một tay Mỹ đen đã lù lù chặn ngay bên cạnh. Thế là "sảy một ly đi một dặm". Họ đã có nhiều kinh nghiệm những lần đi lộn đường như vậy, rồi loanh quanh mãi tìm không ra lối về, đi lạc vào những khu lạ hoắc, chỉ mới hoàng hôn mà nghe như đã tối om om vì nỗi sợ dâng ngập lòng.
Bà còn sợ nhất là tính nóng nảy của ông, khi bị một cái xe đằng sau cứ bóp còi "tin tin" thúc hối, bởi ông bận nghĩ đâu đâu nên khi đèn xanh nhấp nháy vẫn chưa chịu chạy. Rồi khi nó vượt qua mặt ông, bèn giơ ngón tay giữa ra để chọc tức. Mỗi ngón tay là một biểu tượng cho ngôn ngữ, có xấu có tốt, nhưng ở trường hợp này thì bà phải can ông đừng bắt chước kiểu trả lời thiếu văn hóa như thế, nhất là lỡ gặp thằng có súng, thôi thì "một câu nhịn, chín câu lành" vậy. Hồi mới qua Mỹ, chả hiểu "mô tê" gì về thứ ngôn ngữ ngón tay như vậy, đang lóng ngóng tìm đường đi thì đã thấy một cái đầu ở xe bên kia thò ra, giơ ngón tay giữa lên, ông lại còn mỉm cười nói "thank you" người bạn Mỹ tốt bụng, về nhà cứ thắc thỏm sao nó biết mình đang tìm đường để chỉ. Mỗi lần có dịp đi đâu với ông, phải lái trên "free-way", xe cộ lạng lách như điên khiến ông xoay trở đến nhức đầu, mồm luôn luôn rủa "đồ khốn nạn" bà lại bật cười. Hôm ấy trong lòng ông đời đầy những thằng khốn nạn, chúng nó đi đâu mà như ăn cướp, xã hội này khó lòng mà có hòa bình khi con người cứ sùng sục lên như vậy. Nghĩ cho cùng thì chả bao giờ hết chiến tranh, từ triệu năm trước tới ngàn năm sau, con người cứ sống rồi chết, chiến tranh rồi lại hòa bình, kẻ đi vào lòng đất người lại tiếp tục sinh ra. Gọi là nhân loại còn khổ, vì lòng người cứ sùng sục lên như nồi nước sôi.

* * *

Hôm nay ông bà lại cãi nhau. Mặt bà sưng lên còn ông thì lừ lừ không nói năng. Họ đang cằn nhằn nhau, hay là chỉ có bà hay cằn nhằn mà thôi. Bà nói dai như đỉa, mà lạ thật, bà chỉ hay dai dẳng với ông thôi, chứ với người ngoài bà ngọt sớt. Chiến tranh chỉ xảy ra giữa đôi vợ chồng già, khi ra ngoài bà hay đem hai chữ "bình an" để tặng riêng cho thiên hạ.
Thế có tức không chứ. Chuyện đâu có gì ghê gớm, chỉ vì hôm nay là ngày giỗ ông thân sinh đẻ ra ông mà hai vợ chồng thằng con trai lại dẫn đứa cháu nội đi đâu từ sáng sớm. Chúng nó quên cả ngày kỵ của ông cố, đến giờ này vẫn chưa dẫn cháu về ăn giỗ. Ông bảo bà:
"Muốn gì thì phải nói. Thời buổi này bận bù đầu bù cổ, có chút thì giờ chúng nó phải "enjoy" với nhau, chúng nó làm sao nhớ được ngày gì ngoài ngày thứ bảy với chủ nhật."
Bà chua chát:
"Nhưng ít ra thấy tôi sửa soạn bàn thờ, ngâm nếp đổ xôi, nói xa nói gần thì cũng phải biết để cháu ở nhà đốt nhang cho ông bà chứ. Có thứ đâu lại cắp đít đi hết như vậy."
Ông chép miệng:
"Ôi dào! Không có chúng nó thì tôi với bà cứ bày ra cúng rồi cùng xơi với nhau, càng ít người càng được ăn nhiều."
Nhìn căn nhà vắng vẻ, nấu nướng bày biện xong đã mệt ngất ngư mà con cháu chưa đứa nào về, bà đâm tủi thân:
"Mai mốt, tôi với ông chết đi chắc chẳng có ai đốt cho nén nhang, cứ thời buổi này thì chẳng giỗ chạp làm gì cho mất công."
Ông gật gù:
"Ừ, mà cũng chẳng cần phải chôn nữa cho chật đất. Tôi có chết cứ thiêu xong rồi đem tro đổ xuống biển, chả phải gửi chùa chiền, nhà thờ cho mất công chúng nó một năm đôi lần thăm viếng. Nằm dưới ấy lại mát. Còn không thì đem lên núi, trải ra làm phân bón cho cây cỏ, không ích lợi hơn à?"
Nghe ông bình thản nói vui mà vẫn cứ ngậm ngùi. Mâm cơm cúng đã dọn lên, mùi trầm nhang nghi ngút. Bà đốt ba nén nhang cắm vào bát nhang trên bàn thờ, miệng lâm râm khấn vái:
"Lạy các cụ. Hôm nay ngày giỗ ông, mời các cụ về xơi bữa cơm với con cháu. Các cháu bất hiếu cụ bỏ lỗi cho, thời buổi này chẳng giống hồi xưa. Các cụ "sống khôn chết thiêng" về phù hộ cho cả nhà an vui, khỏe mạnh, gia đạo trong ấm ngoài êm. . ."
Nghe bà khấn, ông vốn vui tính hay đùa, buột miệng:
"Các cụ có phù hộ thì cứ phù hộ, còn việc hiện về xin miễn cho kẻo con cháu nó sợ."
Đang buồn trong bụng, bà đâm tức mình, quay sang vặc lên với ông:
"Ăn nói rõ là lăng nhăng, ông đừng đùa với người khuất bóng mà mang tội. Các cụ nghe được cả, đâu phải chỗ để ông đùa, bố thế hèn gì con cũng vậy. Tôi nói cho ông biết, lát nữa dẫn nhau về đây tôi cho một trận. . . "
Ông nhăn mặt:
"Thôi xin can bà, bà chửi chúng nó các cụ cũng nghe, lần sau hoảng không dám về ăn giỗ nữa. Ai lại mời các cụ về ăn giỗ, cầu vui cầu khỏe, gia đạo trong ấm ngoài êm mà gia chủ mặt mũi nhăn nhăn như con khỉ già, tôi mà là các cụ tôi cũng "đấm" vào. Bà cứ để tôi bảo chúng nó, "ngọt mật mới chết ruồi", nhấm nhẳng chỉ làm nó ghét mình hơn."
Bà ngang nghạnh trả miếng, bởi vì có mấy khi bà chịu thua ông:
"Không phải ngọt với ai cả, nó là con chứ không phải bố mình, nói nặng còn chẳng nghe ra, chứ nhẹ đã ăn thua gì."

Thế là bữa cơm nấu nướng công phu đầy những món ngon bỗng lạnh ngắt vì chẳng ai muốn ăn, con gà ngậm đoá hoa hồng nằm trên đĩa xôi như đang sốt ruột chờ đợi. Ông bực mình nghĩ tới thằng con trai vô tâm không biết đến ngày giỗ ông nội mà bảo vợ ở nhà giúp mẹ chồng. Chúng nó đi đâu mà quên cả đường về, bọn trẻ bây giờ đều vô tâm thế cả, nếu cha mẹ mà không có lòng tha thứ và thông cảm, chắc chắn sẽ buồn giận suốt đời. Hóa cho nên hồi vợ chồng chúng nó mới lấy nhau, ông đã nghĩ đến chuyện ở riêng, để ai có tự do của người đó. Nhưng riêng thì riêng, nề nếp gia đình vẫn phải giữ. Ông mặc quần áo rồi bảo vợ:
"Tôi đi đằng này một chút."
Bà đang ngồi buồn rầu nhìn mâm cỗ:
"Đi đâu? Cơm canh dọn sẵn rồi cũng bỏ đi, đúng là "bố nào con nấy"."
Ông bực mình, quát:
"Bà biết tôi đi đâu mà đã toang toác. Tôi đi tìm chúng nó về để bà chửi, chứ ăn uống thế này ngon lành gì mà ăn."
Tự nhiên giọng bà dịu xuống, ứa nước mắt:
"Thôi ông ạ. Hai đứa kia đi học, đi làm xa, đến ngày giỗ nếu mình không nhắc cũng chẳng đứa nào nhớ. Chỉ còn chúng nó ở với mình, khó lắm lại sinh tội ra, nó dọn đi thì mất cả con lẫn cháu."
Thấy bà nói, ông bật cười, cái tính bà thì ông không lạ, chỉ chớp lên như lửa trời rồi lại tắt đi ngay, lão thầy bói chả nói thế là gì. Ông nhìn vợ pha trò:
"Trông mặt bà cứ y như "con khỉ già" trong sở thú."
Bà cũng nguýt yêu ông:
"Ngó ông cười thì khỉ cũng đẹp hơn. Răng cỏ chưa gì đã "sứt càng gẫy gọng", cứ tưởng đẹp lắm đấy . . ."
Hai vợ chồng già giống như "hai con khỉ" ngồi bắt chấy cho nhau . Họ cãi nhau luôn để rồi vẫn thương nhau như thế đấy, ai có cười thì hở mười cái răng. Vậy mà hễ ông đi làm về, thấy vắng bóng bà là vội đi tìm ngay, rồi khi thấy bà nằm lù lù một đống trùm chăn kín mít, sờ vào chân vợ thấy lạnh ngắt, ông vội đi lấy dầu để bóp chân cho vợ. Còn bà, hễ ông đi làm về muộn, bụng bà chưa gì đã rối tinh cả lên, đi ra đi vào nhìn mãi cái kim đồng hồ. Chỉ khi nào nghe tiếng xe của ông đậu ngoài "garage", bà mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng bụng lại bực "cái con khỉ già" về muộn mà không nói qua cho bà biết, mặt bà lại sưng lên hệt một con khỉ. Chẳng biết ai là khỉ, nhưng đấy chỉ là lối suy nghĩ thật âu yếm mà họ dành cho nhau ở cái tuổi già mà thôi . . .
Bỗng nghe tiếng xe ngừng ở ngoài sân, ông đứng bật dậy, vợ chồng thằng con đã dẫn cháu về. Ông mở cửa đón cháu, thằng bé lên bốn mặt mũi xinh xắn, chạy ào vào ôm lấy cổ ông nội, nói bi bô:
"Thưa ông nội cháu mới về."
Thằng cháu nói còn đả đớt, mặt nó hồng lên như hai quả đào. Ông ôm cháu vào lòng, âu yếm hỏi:
"Cháu ông đi đâu mà lâu thế? Hôm nay giỗ cụ, không về sớm mà ăn giỗ."
Bây giờ anh con trai mới lên tiếng:
"Chúng con cho cháu đi sở thú. Nhớ ngày giỗ cụ muốn về sớm, nhưng thằng cháu ông nó không chịu về, cứ đòi xem mãi."
Ông vuốt tóc cháu, hôn lên đôi má phính:
"Thế cháu thấy con gì trong sở thú kể ông nghe với."
Thằng bé bây giờ mới sung sướng kể:
"Cháu xem con khỉ con bú mẹ, xem hai con khỉ già cãi nhau."
Ông bảo cháu:
"Tưởng gì! Ở nhà mình cũng có "hai con khỉ già" cãi nhau suốt ngày."
Bà đang đứng trong nhà nhìn ra, nghe ông nói, lườm ông một cái dài hơn cây số.

NGUYÊN NHUNG

NGHIÊNG TÀ ÁO THƠ

Tựa vai em thả ước mơ
Viết lên tà áo vần thơ nồng nàn
Hương tình chấm tóc vai ngoan
Soi gương mắt biếc dịu dàng mầu xuân
Tiếng chim chuyền hót trong ngần
Như lời âu yếm những lần môi trao
Chỉ e thơ lạc lối vào
Anh se thêm nắng lụa đào áo em
Vần thơ ngào ngạt hương quen
Ru em vào mộng đắp mền nhớ thương
Tương tư cây ngẩn ngơ đường
Anh con bướm lượn chiều sương mờ màng
Em về cuối ngõ thu sang
Thơ anh rớt cánh lá vàng trên tay
Nhẹ nhàng mái tóc hương bay
Xẻ đôi nỗi nhớ chia ngày và đêm
Làn mưa nào ướt vai mềm
Thơ anh mở cánh dù nghiêng che rồi
Em về tay hứng chiều rơi
Thơ anh nghiêng cánh chim trời lượn quanh

Trầm Vân

DANH SÁCH MẠNH THƯỜNG QUÂN (Cập nhật đến ngày 9/1/2011)

ĐỒNG HƯƠNG ẨN DANH	GREENBELT , MD	$ 200.00
ÔB ĐỖ VĂN BIÊN	LAWN DALE , CA	$ 20.00
LỘC NGUYỄN	MILFORD, MI	$ 50.00
BÀ QP NGUYỄN TẤN PHƯỚC	SAN JOSE , CA	$ 30.00
Ô B NGUYỄN VĂN CỬU	FEDERAL WAY, WA	$100.00
ĐỒNG HƯƠNG ẨN DANH	HAWAII	$ 50.00
ĐỖ LAN CHI/ HUỲNH PHỔ	WESTMINSTER, CA	$ 50.00
NGUYỄN HỮU HÙNG & VÂN	WICHITA , KS	$ 20.00
BÙI THỊ LẬP	AZUZA , CA	$ 20.00
CÚC & GERALDO PEREZ	AGAWAM, MA	$ 50.00
PHAN NGỌC MINH	DULUTH, GA	$150.00
LÊ THỊ HỒNG THỦY	RESEDA, CA	$ 20.00
MOM SUPERMARKET	SANTA ANA, CA	$ 60.00
ĐỖ CAO MINH	FRANCE	$100.00
NGUYỄN YẾN XUÂN	FALEIGH, NC	$ 20.00
PHAN T NGỌC MỸ	MI	$ 20.00
THẦY NGUYỄN TƯỜNG TRIỆU	CANADA	$100.00
TRƯƠNG THỊ YẾN & THIÊN	GARDEN GROVE, CA	$ 20.00
NGUYỄN XUÂN HƯƠNG & THỊNH	GARDEN GROVE, CA	$ 20.00
TỐNG THIÊN SƠN	MPLS, MN	$ 50.00
TRẦN ĐÌNH HẢI	CA	$ 25.00
VÕ HOÀNG CHÂU	CA	$ 20.00
THẦY PHAN THANH HOÀI	WESTMINSTER, CA	$ 30.00
ANGES THI K NGUYÊN	OKC, OK	$ 25.00
NGUYỄN KIM SƠN	FRANCE	$ 50.00
PHAN LỆ HOA	SAN JOSE, CA	$ 50.00
HUỲNH BÁ HOANH	SANTA ANA , CA	$100.00
NGUYỄN QUÝ	CA	$ 50.00
LÊ VĂN TỚI	SAN JOSE, CA	$100.00
CÔ BÙI THỊ NGỌC LAN	FRESNO , CA	$ 50.00
NGUYỄN VĂN HÒA	ANAHEIM, CA	$ 50.00
CHỊ VĨNH XUÂN	AUSTRALIA	$ 50.00
ĐỖ CAO THÔNG	FRANCE	$ 50.00
HUU C TRAN/ JACQUE LINE TRAN	CA	$ 20.00
TRẦN VĂN XINH	DONCHESTER, MA	$ 50.00
NGUYỄN THỊ HỒNG	WOOSTER, OH	$100.00
NGUYỄN HOÀNG HUỆ	FALL CHURCH, VA	$ 20.00
THANH THI PHUNG/ ANH V DUONG	MD	$ 30.00
NGÔ THANH PHONG	TEMPLE CITY, CA	$100.00
WESTERN INSURANCE MARKETING		$650.00
NGUYỄN SƠ ĐÔNG	VA	ỦNG HỘ TEM THƯ
SAIGON SUPERMARKET	GARDEN GROVE, CA	$ 60.00
CÔ TIÊU QUÝ HUÊ	LONGBEACH, CA	$ 50.00
LIENG B NGUYEN	SAN JOSE, CA	$ 30.00
Á ĐÔNG SUPERMARKET	WESTMINSTER, CA	$ 60.00
ĐỒNG HƯƠNG ẨN DANH	HAWAII	$100.00

BÍ QUYẾT HẠNH PHÚC

Một cặp vợ chồng kỷ niệm đám cưới vàng bên bờ biển Vịnh Montego – Jamaica. Cuộc sống bình yên của họ trở thành đề tài bàn tán lúc trà dư tửu hậu của người dân quanh vùng. Ai cũng trầm trồ: "Họ thật đẹp đôi và hạnh phúc!". Một tờ báo địa phương nghe tin liền cử phóng viên đến tìm hiểu bí quyết của cuộc hôn nhân bền vững và hạnh phúc của họ.

Người chồng giải thích: "Đấy là khi chúng tôi đi nghỉ tuần trăng mật ở Mỹ. Chúng tôi tham quan dãy núi đá Grand Canyon ở bang Arizona và thuê ngựa đi xuống tận đáy vực. Khi chúng tôi chưa đi được bao xa, con ngựa chồm lên khiến cho vợ tôi suýt ngã. Nàng bình thản nhìn con ngựa và đếm: "Một". Đi thêm được một quãng, con ngựa lại chồm lên lần nữa. Nàng lại bình thản đếm: "Hai". Khi chúng tôi chưa đi được nửa dặm, con ngựa lại chồm lên lần thứ ba. Lần này, nàng bình thản rút khẩu súng lục trong chiếc ví đầm của mình ra và bắn chết con ngựa. Tôi gào lên: "Em làm sao thế? Tại sao lại đi bắn chết con vật đáng thương này? Em điên rồi!" Nàng nhìn tôi bình thản và đếm: "Một". Từ lúc đó trở đi, chúng tôi sống hạnh phúc cho đến ngày hôm nay."

TÌNH 15

Trời vẫn lạnh như mùa Đông thủa đó
Em vẫn buồn như thủa bắt đầu mơ
Cô bé học trò rất đỗi ngu ngơ …
Mắt vội vướng những hạt buồn thật nhỏ
Vườn nhà ai mấy nụ hồng mới nở
Hương ngạt ngào cho em thoán buâng khuâng
Nghe xót xa một chút gót chân trần
Lòng bỡ ngỡ cúi đầu im chẳng nói
Hồn chất ngất thêm niềm vui một buổi
Để bàng hoàng khi đứng trước gương soi
Tóc xõa dài tròn e ấp đôi vai
Môi mắt ướt chút hương tình tuổi ngọc
Rồi từ đó em thường hay trốn học
Lời giảng bài theo gió thoảng xa xôi
Vỡ học trò chỉ chép mỗi hoa thôi
Hoa thương nhớ dành cho người yêu mến
Vẫn mong đợi … dù chưa lần hò hẹn …
Vẫn rộn ràng … nghe nhịp bước chân ai
Vẫn bồi hồi … sợ một thoáng mây bay
Vẫn hờn dỗi … đâu vô tình thế
Trang nhật ký chit chi dòng kể lể
Ngôn từ nào nói hết nỗi bâng khuâng
Con đường về sỏi trãi dưới đôi chân
Buồn phủ nhẹ trên hàng cây xanh lá
Mùa Đông đến … mùa Đông đi vội vã …
Em vẫn buồn như thủa mới 15

THY LỆ TRANG NGUYỄN THỊ CÚC
MASSACHUSETTS

TUỔI HỌC TRÒ

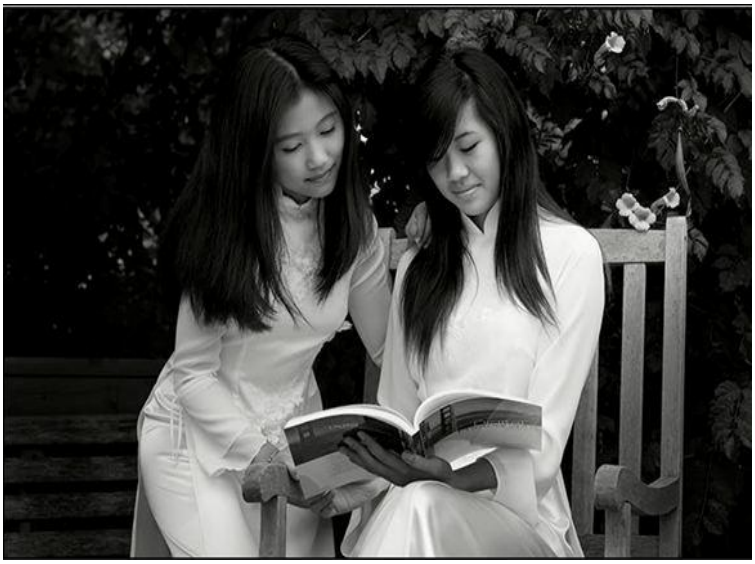

Trang sách cũ lần tìm trong ký ức
Tuổi học trò, ơi! Tuổi ngọc thần tiên.
Áo thư sinh tâm sự vẫn triền miên
Màu xanh lá, ôi! Sắc màu kỷ niệm

Những mùa Xuân dâng tràn bao thương mến
Tiếng hát nào lan tỏa khắp không gian
Anh vừa nghe xúc động bỗng dâng tràn
Trong nuối tiếc mơ màng Xuân họp mặt

Mùa Hè sang cánh phượng hồng đỏ rực
Ta tìm nhau trong lưu bút ngày xanh
Lặng nhìn nhau những ánh mắt long lanh
Ôi ! Trong sáng là tình thân tuổi nhỏ

Thu đã về lá vàng rơi đầy ngõ
Bước ngập ngừng trong cơn gió heo may
Em bỗng nghe sao luyến tiếc vơi đầy
Tràn tuổi mộng mơ theo chiều nắng úa

Cơn gió lạnh trên đường em vào lớp
Tà áo xanh buổi sáng trước sân cờ
Tiếng Thầy Cô như thoắt hiện trong mơ
Màu nhân ảnh giờ tìm trong kỷ niệm

LÊ BIÊN HÙNG
(Tuyển Tập NQ 2011)

Đêm Xa Quê Nghe Bài Vọng Cổ

Một mình một bóng suốt canh khuya
Cuống rún quê hương chẳng muốn lìa
Văng vẳng đâu đây bài Vọng cổ
Sáu câu xé ruột khóc người đi

Người đi tưởng chết hồn sông núi
Giữ chút tình quê qua sáu câu
Bạc Liêu hòa muối thêm mặn đắng
Tai vẫn ru êm khúc Sáu Lầu

Song loan chắc nhịp ba mươi hai
Ghi-ta phím lõm kết sáu dây
Đàn tranh rước tình qua điệu Lý
Nguyệt cầm dòn tiễn điệu Nam Ai

Ngũ cung Hò Xự Xang Xê Cống
Huê tình giọng hát Ứt Trà Ôn
"Tình Anh Bán Chiếu" nghe muồi quá
Quê hương xa lắc vẫn đầy hồn

Người đi xa xứ biệt làng quê
Nghe câu Vọng Cổ muốn quay về
Đầu xanh cho đến khi đầu bạc
Ôm bài ca cổ trắng canh khuya!

Trần Kiêu Bạc

PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California nhận được tin buồn
Thân mẫu Đồng Hương Lương Thị Khá

Bà Lương Thị Quế

Pháp danh Ngọc Quế
Đã mệnh chung vào ngày 31 tháng 8 năm 2011.Nhằm ngày mồng 3 tháng 8, năm Tân MãoTại Biên Hòa Việt Nam
Hưởng thọ 104 tuổi

HỘI ÁI HỮU BIÊN HÒA CALIFORNIA
Đồng hương và thân hữu khắp nơi

ĐỒNG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU
Đồng Hương Lương Thị Khá

Nguyện cầu hương linh cụ bà Ngọc Quế –Lương Thị Quế sớm siêu thăng tịnh độ.

PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California nhận được tin buồn

Đồng Hương NGUYỄN VĂN ĐẠO

Đã về yên nghỉ trong chúa ngày 31 tháng 8 năm 2011.
Nhằm ngày mồng 3 tháng 8, năm Tân Mão
Tại Orange county
Hưởng thọ 70 tuổi

HỘI ÁI HỮU BIÊN HÒA CALIFORNIA
Đồng hương và thân hữu khắp nơi

ĐỒNG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU
Cùng gia đình tang quyến
Nguyện cầu hương linh Đồng hương Nguyễn văn Đạo sớm về nước Chúa

PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California nhận được tin buồn **Thân mẫu**
Đồng Hương TRƯƠNG THÀNH CÁT

Bà Quả Phụ Trương Ngọc Chinh
Nhủ danh Nguyễn Thị Nhuận
Pháp danh Diệu Thuận
Đã mệnh chung vào ngày 19 tháng 7 năm 2011.Nhằm ngày mồng 19 tháng 6, năm Tân MãoTại Biên Hòa Việt Nam
Hưởng thọ 86 tuổi

HỘI ÁI HỮU BIÊN HÒA CALIFORNIA
Đồng hương và thân hữu khắp nơi

ĐỒNG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU
Đồng Hương Trương Thành Cát
Nguyện cầu hương linh cụ bà Diệu Thuận –Nguyễn thị Nhuận sớm siêu thăng tịnh độ.

Đậm tình đồng hương. Cùng nhau phát triển.

Để cảm tạ tấm lòng thương mến và sự ủng hộ của quý đồng hương Biên Hòa và thân hữu trong bao năm qua, khi quý đồng hương và thân hữu đến tham khảo giá bảo hiểm xe sẽ được tặng $10, dù cho quý vị có mua bảo hiểm hay không. Khi quý vị quyết định mua bảo hiểm xe với Western Insurance, văn phòng sẽ gửi tặng lại $50 cho mỗi hồ sơ, để đóng góp vào quỹ sinh hoạt Hội. Số tiền nầy sẽ được trao tặng trực tiếp đến Hội Đồng Hương Biên Hòa.

** Cần đem theo hồ sơ bảo hiểm hiện có khi đến tham khảo giá.*

Mọi thắc mắc xin gọi
Tuyết Hương
714-891-8953

TRUNG TÂM BẢO HIỂM WESTERN INSURANCE

Chỉ đại diện cho các công ty bảo hiểm tốt nhất. Tham khảo miễn phí. Không tính lệ phí trung gian.

714-891-8953

9340 Bolsa Avenue, Westminster, CA 92683 | web: www.western-insurance.net | License #0548614
Có văn phòng tại các thành phố Westminster - San Jose - San Diego - Diamond Bar - Sherman Oaks